

חולשת הלב של האור

שלושה שירים

מגרמנית: אמיר אשל (ערך: גדעון טיקוצקי)

אניה קמפמן היא ילידת המבורג 1983. למדה באוניברסיטת המבורג ובמכון לכתיבה יוצרת גרמנית שבלייפציג. לצד עבודתה כמבקרת ספרות ברדיו ובעיתונות היומית, השלימה דוקטורט על המוזיקליות ועל מושג השקט ביצירתו המאוחרת של סמואל בקט. רבים משיריה מצטיינים במצלול עשיר ומפתיע. עניינה בצליל הספרותי בכלל ובשירה בפרט הביא אותה לשתף פעולה עם יוצרים רבים הנמצאים על קו התפר בין המילה הכתובה, המדוברת והמוזיקה. היא חברה בעמותת "פורמה" לייפציג ומשתתפת במופעי "טקטוניק" המשלבים שירה ומוזיקה עכשווית. קמפמן פרסמה משיריה באנתולוגיות, בכתבי עת לשירה ובאסופה שיצאה לאור בשנת 2016 וזכתה להד נרחב. בשנת 2018 פרסמה רומן ביכורים. מתגוררת בלייפציג.

מריבור

חֶלְשֶׁת הַלֵּב שֶׁל הָאוֹר
 הַתְּקֵפָה אֶל תוֹךְ הָאֶתְמוֹל
 נֶהַר עֵטוֹר עֲצֵי שְׁזִיף בְּגִדוֹתָיו
 אֲגָסִים שׁוֹק
 וְכִשְׁטִיטוֹ בָּא הַכְּפָרִים
 וְכִשְׁטִיטוֹ בָּא הַגְּבָרִים
 הַבְּרִיאִים וְהַנְּשִׁים הַבְּרִיאוֹת
 וְהַיְלָדִים שֶׁמְשַׁכּוּ אֶת כְּלָבֵיהֶם בְּרִצּוֹעָה
 גָּרְרוּ מִכָּאן
 וְאַחַר כֵּן
 וּבִנְעוּרוֹת הַקְּלִיעִים

ביערות ביערות בגבעות
 על אורם הרף הירקרק
 ובסתו בקיץ הרף
 ובשנה שונטשה קדם
 איך באה אחרי קודמותיה
 באה באו האחד אחר השני
 הדיגים הקצבים
 אגוזים לאסוף אגוזים
 מבפנים פועם הריק
 נבובים הפרות ומי
 הרימם מי אכל
 מהם מה נותר מריבור
 עם מערבולות זכוכית מזכוכית
 בתחלה חזרו הכלבים
 עם רצועותיהם הארכות שהתרופפו
 אלה שמעולם לא התרו רק הדקו
 נלחצו בידיים עורות בידיים נשכחות
 עם ריסים
 לקחת לרחץ לצלל
 באגם הכפר בכרכת הכפר
 בגאיות הנוף
 בהשתקפיות היום החדש
 הריסים הריסים ורצועת
 הכלב ביום ומתחת
 לעננים משללי הזכרון
 בירקרקות הירקת
 היכן שמישו בא היכן שהכל בתנועה
 מחויר.

*

אנו נשארים עוד אור הערב
 תלוי בענף התמיר של עץ הדבדבן
 הסנוניות מנקרות עוד מעט
 באויר היוקד
 התכל התמיר ישאל לשלום
 העדים הנותרים
 כשהצלם הישיש של הרקיע
 שולח ברקים דוממים מעל ארץ חמה
 בה מישהו ילחש
 בצל שדות תירס יבשים
 ובה השער אל הלילה
 הוא רק סדק אפל
 שער אסם נע ברוח נושנה
 דבר לא עוד
 כשכעת הערב יורק את צנפותיו
 נותר עוד דף
 חור אף יותר מעור
 נפחת הכל
 הארצות שראית
 יהיו בחלומותיה לתצלומי צפרים
 ובאבה העולה
 לאחר גשם מתמשך
 נפחת הכל
 אל תנוף החשכה נסע
 חרש משיחים.

מינסק

מעולם לא ראיתי כל כך הרבה שלג
מעולם לא כברות ארץ קפואות כל כך
קרות ודוממות-קרח כמו הארץ המפנה אלינו את גבה
שוקע המרחב
אל תוך שיחה פנימית עם המרחב
יש מי שאץ לדרכו מת נרקב אלפים
קודחים מותחים קני תיל אל תוך
האוויר הקפוא. היערות עמקים
איש לא בא בהם
ללא סבה
רק לפרקים נפתח העבר
מנועי מטוסים
בסיבוב אינסופי של
צנה
לא הרצון לא עצמות אדמה רק
עד לאן יכל אדם לרוץ
כשהרקיע מתכנס גשם-שלג מבאר
את המתח בשמים את הכוכבים
את מטעני הספינות את הסורים של נמלים זרים
פחם עצמות תקוה לדבר
המצוי במרחק
עצי אשור צעירים שנגעו מן העמק
מואר או חדש או רוח.